

когато изливаше върху гърбоветъ на двамата вострастени риболовци животворния топликъ на новонастѣпващия сезонъ, Морисо казваше понѣкога на своя съседъ „Колко е приятно, нали?“ А г-нъ Соважъ отговаряше: „Не зная нищо по-хубаво“. И това имъ стигаше, за да се разбиратъ и ценятъ взаимно.

Наесень, когато окървавеното привечеръ отъ залѣзващото слънце небе отражаваше въ водата образитъ на алени облаци, обагреше съ пурпуренъ блѣсъкъ цѣлата рѣка, възпламеняваше хоризонта, правѣше червени като огнь отблѣсъци между двамата приятели и позлатяваше пожълтѣлитъ вече и трѣпнещи отъ зимния лѣхъ дървеса, г-нъ Соважъ поглеждаше усмихнато Морисо и думаше: „Каква гледка!“ А възхитениятъ Морисо отговаряше, безъ да вдигне очи отъ своята вѣдица: „Тя струва повече отъ булеварда, нали?“

Щомъ се познаха, тѣ си стиснаха здраво рѣцетъ, извънредно трогнати, че се срѣщатъ отново при такива различни обстоятелства. Г-нъ Соважъ промълви съ въздишка: „Ей че произшествия!“ Морисо, твърде мраченъ, изпъшка: „Пъкъ и какво време! Днесъ е първиятъ хубавъ день презъ годината“.

Небето бѣше, наистина, съвсемъ синьо и облѣно съ свѣтлина.

Тѣ закрачиха редомъ, замечтани и тѣжни. Морисо подзе: „Ами риболовтъ, а? Какъвъ хубавъ споменъ!“

Г-нъ Соважъ запита: „Кога ли ще отидемъ пакъ?“

Тѣ влѣзоха въ една малка кръчма и пиха заедно по единъ абсентъ; после започнаха отново да се разхождатъ по тротуаритъ.

Морисо се спрѣ внезапно: „Още по една чашка, а?“

Г-нъ Соважъ се съгласи: „На ваше разположение“. И влѣзоха въ друга питиепродавница.

На излизане тѣ бѣха твърде зашеметени, разстроени, като гладни хора, чиито кореми сѣ пълни съ спиртъ.